

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/45/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2221201086
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2221201086.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci navrhovateľa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, D. E., právne zastúpený Mgr. Zinou Hlbočanovou, advokátkou, so sídlom Vajnorská 20, Bratislava, proti manželke: F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, D. E., zastúpená splnomocnencom Advokátska kancelária JUDr. Zoltán Sťahula, s.r.o. so sídlom Dunajská 6, Bratislava, o rozvod manželstva, o odvolaní manželky proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 28. októbra 2021, č.k. 7Pc/2/2021-65, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním manželstvo navrhovateľa A. B., nar. XX.XX.XXXX a manželky F. B., G. H., nar. XX.XX.XXXX uzavreté dňa XX.XX.XXXX pred Matričným úradom Vojka nad Dunajom, vedené v knihe manželstiev vo zväzku 8, ročník 1991, strana 23, poradové číslo 3., rozviedol a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie právne posúdil podľa § 22, § 23 ods. 1, 2, 3 Zákona o rodine, § 52 Civilného mimosporového poriadku a vecne dôvodil tým, že navrhovateľ sa návrhom domáhal rozvodu manželstva z dôvodu dlhotrvajúcich nezhôd v manželstve a najmä z dôvodu citového odcudzenia, pre ktoré už nemá záujem zotrvať v spoložití s manželkou. Manželka s návrhom na rozvod nesúhlasila, žiadala návrh zamietnuť, tvrdiac, že nie sú dôvody na rozvod manželstva. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že účastníci uzavreli manželstvo dňa XX.XX.XXXX, u oboch účastníkov išlo o manželstvo druhé, pričom navrhovateľ bol vdovcom a manželka bola rozvedená. Súd prvej inštancie mal preukázané, že v prejednávanej veci medzi manželmi boli nezhody ba dokonca konfliktné situácie dlhodobé, ktoré podľa tvrdenia navrhovateľa začali už v čase začiatkov spoložitia a tieto nezhody pretrvávajú doteraz. Oba účastníci priznali, že dochádza medzi nimi aj k fyzickým napadnutiam, čo súd považuje v ich veku za neúnosné. Manželka síce tvrdí, že ešte stále miluje svojho manžela, avšak navrhovateľ nechce zotrvať v manželstve a i napriek veku a podlomenému zdraviu sa rozhodol žiť sám. Na pojednávaní viackrát rázne tvrdil, že sa chce rozviesť aj za podmienky, že v prípade straty sebestačnosti pôjde do domu dôchodcov, nakoľko nemá inú možnosť, aby mohol žiť v klude bez hádok a bez ohrozenia života a zdravia. Súd prvej inštancie vyhodnotil postoje a tvrdenia oboch manželov a dospel k záveru, že nemožno od navrhovateľa spravodlivo požadovať, aby v tomto vyššom veku / 83 rokov/ žil v konfliktoch a obavách o svoje zdravie. Preto súd manželstvo účastníkov rozviedol. Zároveň rozhodol o náhrade trov konania podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku, v zmysle ktorého účastníci nemajú nárok na ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie manželka z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f/ a h/ CSP a § 62 ods. 1 CMP. Rozhodnutie súdu považuje za nesprávne, keďže súd založil svoje rozhodnutie na skutočnosti, že nemožno nútiť navrhovateľa zostať v manželstve, v ktorom sa vyskytujú konflikty, a v ktorom sa bojí o svoje zdravie. Má za to, že uvedená skutočnosť sa nezakladá na pravde a ani nebola hodnoverne v konaní preukázaná. Súd prvej inštancie podľa jej názoru dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že ich manželstvo je vážne narušené a trvalo rozvrátené, keď faktický stav ich spolunažívania, ako aj prejavy navrhovateľa k nej tomu nenasvedčujú, keďže navrhovateľ, len dva týždne pred pojednávaním jej kúpil darčeky k narodeninám, taktiež si aj napriek vyhlásenému rozsudku kúpili vzájomne vianočné darčeky a pokračujú v spoločnom bežnom fungovaní. Pokiaľ teda súd konštatoval, že manželstvo účastníkov je vážne narušené a trvalo rozvrátené a že navrhovateľ nemá záujem obnoviť spolužitie, na toto má iný názor a nesúhlasí s takýmto záverom súdu, taktiež navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia, o ktoré opieral svoj návrh na rozvod. Manželka uviedla, že má stále citový vzťah k navrhovateľovi, poukázala na skutočnosť, že s navrhovateľom doposiaľ žijú v spoločnej domácnosti, pričom v plnom rozsahu zabezpečuje bezproblémový chod domácnosti, ku ktorému navrhovateľ nemá výhrady. Ďalej uviedla, že navrhovateľ si ňou doposiaľ necháva prať, či variť, zároveň sa spolu doprevádzajú k lekárom a trávajú spolu voľný čas. Poukázala na obojstranné dobrovoľné plnenie povinnosti pomáhať si, keď si preukázateľne poskytujú vzájomne každodennú starostlivosť a náklonnosť. V súvislosti s nezhodami a konfliktami medzi manželmi, manželka síce potvrdila, že sa občas tieto vyskytli medzi nimi, avšak s výnimkou niekoľkých incidentov išlo o štandardné partnerské nezhody. Popiera, že by iniciovala hádky a manžela fyzicky napadla. Má za to, že pokiaľ by sa tvrdenia navrhovateľa o neúnosnej konfliktnej situácii v spoločnej domácnosti a jeho strachu o zdravie zakladali na pravde, netrúfal by s ňou voľný čas a pod.. Takéto konanie navrhovateľa je v prikróm rozpore s jeho tvrdením. Manželka namietala aj nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutia, keď z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akým spôsobom sa súd vysporiadal s jej argumentami vo vzťahu k preukázaniu uplatnenia hmotnoprávných podmienok rozvodu manželstva a tiež s tvrdením manželky, že zo strany manžela ide len o finančne motivovaný návrh, aby mal možnosť vyporiadať ich spoločné BSM a pomôcť finančne synovi. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a návrh navrhovateľa na rozvod manželstva ako nedôvodný zamietol.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za zákonný a vecne správny. Má za to, že súd prvej inštancie riadne a úplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Tvrdenia manželky týkajúce sa ich vzájomných konfliktov, keď manželka uviedla, že s výnimkou niekoľkých incidentov išlo len o štandardné partnerské nezhody, a že manžela fyzicky nenapadla, považuje navrhovateľ za neopodstatnené, nakoľko v konaní bola preukázaná existencia manželských konfliktov, keď obaja manželia súdu priznali, že medzi nimi dochádza k fyzickým napadnutiam. Navrhovateľ má za to, že súd prvej inštancie zistenú skutočnosť, že medzi manželmi v ich veku dochádza k fyzickým napadnutiam, správne vyhodnotil v rámci voľnej úvahy a dospel k správne hodnotovému a morálnemu úsudku, keď vo vzťahu k tomuto zisteniu súd vyslovil, že toto považuje v tomto veku za neúnosné a dospel k správne právnemu záveru, že nemožno od navrhovateľa spravodlivo požadovať, aby v jeho veku 83 rokov žil v konfliktoch a z obáv o svoje zdravie. K námietke manželky, že súd podľa jej názoru dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že ich manželstvo je vážne narušené a trvalo rozvrátené uviedol, že účelom manželstva je predsa harmonické životné spoločenstvo a v manželstve, v ktorom medzi manželmi dochádza k fyzickým napadnutiam, čo je tento prípad, nemožno vôbec hovoriť o naplnení zásad zakotvených v § 18 Zákona o rodine. Manželka záverom uviedla, že konanie navrhovateľa je v rozpore s jeho tvrdením. K uvedenému uviedol, že v čase rozhodovania súdu neexistoval žiaden rozpor v jeho faktickom konaní a ním prezentovanej vôli rozviesť sa, a že manželka v odvolaní, len účelovo tvrdí opak. Taktiež tvrdenia manželky, že v plnom rozsahu zabezpečuje bezproblémový chod domácnosti, ku ktorému navrhovateľ nemá výhrady, necháva si prať a variť manželkou, že sa spolu doprevádzajú k lekárom a trávajú spolu voľný čas, sú zavádzajúce a nezodpovedajú realite. Pokiaľ manželka v jej odvolaní uvádza, že navrhovateľ jej vraj kúpil darčeky k narodeninám, tak toto jej tvrdenie je rovnako zavádzajúce. Navrhovateľ síce kúpil manželke veci, a to konkrétne bundu a topánky, avšak nie z titulu obdarovania manželky k narodeninám, ale z dôvodu, že manželka tieto veci potrebovala a tvrdila, že na ich kúpu nemá peniaze a preto

zafinancoval navrhovateľke tieto veci navrhovateľ. Pokiaľ manželka poukazuje na to, že po pojednávaní manželia odišli spoločne do domácnosti, tak toto nemá žiadnu relevanciu, nakoľko zatiaľ bývajú ešte v jednom byte. Tvrdenia manželky, že si manželia kúpili vzájomne vianočné darčeky, a že vraj pokračujú v spoločnom bežnom fungovaní, sa nezakladajú na pravde. Obojstranné dobrovoľné plnenie povinností, podporu pri riešení zdravotných problémov a pod., takéto niečo sa už dlhé roky v ich manželstve nedeje a dlhodobo nie je súčasťou ich manželského spolužitia. Manželka svoje tvrdenie, že zo strany navrhovateľa vraj ide o finančne motivovaný návrh, aby mal možnosť vyporiadať ich spoločné BSM a pomôcť synovi, ktoré navrhovateľ poprel, ničím nepreukázala a toto zostalo, len v rovine špekulácií. Pokiaľ manželka vytyka súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal so všetkými jej argumentmi, tak v tomto smere navrhovateľ poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05), podľa ktorých odôvodnenie súdu prvej inštancie tieto požiadavky spĺňa. Navrhovateľ opätovne uviedol, že v spoločnej domácnosti sú prítomné konfliktné situácie, ktoré vyvoláva manželka a pre navrhovateľa je tento stav už neúnosný. Navrhovateľ má za to, že v danom prípade je rozvod manželstva jediným legitímnym spôsobom riešenia manželského konfliktu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

Manželka v písomnom vyjadrení k vyjadreniu navrhovateľa uviedla, že v konaní pred súdom nepotvrdila, že by manžela fyzicky napadla. Pripustila len bežné manželské hádky, nakoľko v konaní nemala záujem detailne popisovať niektoré aspekty spolužitia manželov. Naopak, práve manžel sa občasne uchýľoval k fyzickému násiliu voči nej. Podľa jej názoru, tvrdenie o fyzickom násilí voči druhému partnerovi ani jednej zo strán nebolo preukázané. Naopak, v konaní boli preukázané skutočnosti týkajúce sa spolužitia manželov, ako je vzájomná pomoc a opora, spoločné návštevy lekárov či rodiny, finančná podpora zo strany manžela a pod. K vyjadreniu manžela o riadne vykonanom dokazovaní manželka uvádza, že zotrúva na svojom presvedčení o založení záveru prvostupňového súdu na rozporných a nepodložených tvrdeniach manžela, ktoré neboli vykonanými dôkazmi odstránené. Manželka v súvislosti s opisom ich spoločného fungovania v domácnosti odkazuje aj na svoje písomné a ústne prednesy v tomto konaní. Manželka je stále presvedčená, že spolužitie manželov je možné a plní si zákonom predpokladané funkcie. Manželka si dovoľí, s odkazom na vyššie uvedené, hodnotiť spoločné súžitie za obdobie posledných 5 – 6 mesiacov ako mimoriadne harmonické.

K doručenému vyjadreniu podal vyjadrenie navrhovateľ, v ktorom uviedol, že trvá na svojom vyjadrení zo dňa 07.02.2022, k odvolaniu manželky navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, ako vecne správny zdôrazňujúc, že fyzické napadnutia medzi manželmi nie je možné subsumovať pod bežné konfliktné situácie prirodzené v partnerských vzťahoch, ako sa to snaží neprípustne vykladať manželka v jej vyjadrení. V danom prípade v konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že manželstvo strán je vysoko konfliktné, keď medzi manželmi dochádza k fyzickým napadnutiam čo je stav, ktorý vylučuje existenciu idylického spolužitia manželov, v ktorom si manželia poskytujú vzájomnú pomoc a oporu. Navrhovateľ uvádza, že manželka nerešpektuje ani jeho súkromie, keď ide von, sleduje ho kam ide, počúva s kým volá a o čom sa rozpráva. Pokiaľ ide o hodnotenie manželky spoločného súžitia za posledných 5-6 mesiacov, ktoré manželka hodnotí ako vraj mimoriadne harmonické, naopak doposiaľ pretrvávajúce súžitie problematické, konfliktné. Správanie sa manželky vo vzťahu k navrhovateľovi je naďalej útočné, agresívne. Navyše navrhovateľ poukazuje, že manželka v minulosti nenavštevovala psychiatra a k tomuto sa rozhodla vrátiť odrazu potom, ako súd prvej inštancie vyniesol rozsudok o rozvode manželstva, voči ktorému manželka podala odvolanie a teraz do odvolacieho konania predkladá správy z týchto vyšetrení, čo podľa názoru navrhovateľa je zo strany manželky konanie čisto účelové. Vyjadrenie manželky v tom smere, že právoplatnosť rozhodnutia o rozvode manželstva pravdepodobne spôsobí zhoršenie jej zdravotného stavu hraničí až z vydieraním súdu a takáto argumentácia je neakceptovateľná, neprípustná. Navrhovateľ podoťkol, že dlhodobé problematické, konfliktné manželské spolužitie zapríčinilo, že navrhovateľ stratil citový vzťah k manželke, stratil k nej dôveru, čo je nenapraviteľné. Ďalšie trvanie tohto manželstva je pre navrhovateľa nepredstaviteľné a obnovenie manželského spolužitia s manželkou vylučuje.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas oprávnenou osobou (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 a § 94 Civilného mimosporového poriadku, ďalej len CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom

bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom odvolania, keďže tu išlo o návrhové konanie (§ 65 CMP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 23 ods. 1 Zákona o rodine súd môže manželstvo na návrh niektorého z manželov rozviesť, ak sú vzťahy medzi manželmi tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým manželstvo účastníkov konania rozviedol.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania mu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie návrhu navrhovateľa, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne hoci stručné odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke.

Podstatná časť odvolacích námietok sa týkala nedostatkov, ktoré odvolateľka videla v zisťovaní skutočného stavu veci a nevykonaní dôkazov potrebných pre jeho zistenie, s čím sa odvolací súd nestotožňuje. V uvedenom prípade prvoinštančný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a výsledky ním vykonaného dokazovania postačujú na vyslovenie záveru o tom, že manželstvo účastníkov konania je trvalo rozvrátené a nefunkčné, a nemožno od navrhovateľa spravodlivo požadovať, aby v jeho veku /83 rokov/ v ňom zotrval.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 1 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého manželstvo je zväzok muža a ženy, ktorý vzniká na základe ich dobrovoľného a slobodného rozhodnutia uzavrieť manželstvo po splnení podmienok ustanovených týmto zákonom.

Pokiaľ u existujúceho manželstva vývoj vzťahov medzi členmi tohto partnerského zväzku spôsobí, že pôvodný účel, pre ktorý bolo manželstvo uzavreté, sa vytratil a dôvody pre dobrovoľné a slobodné zotrvávanie v manželskom zväzku pominuli, neexistuje rozumný dôvod takýto formálny vzťah zachovávať.

V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania niet pochyb o tom, že vzťahy medzi manželmi sú vážne a trvalo rozvrátené, keď medzi manželmi dlhodobo pretrvávajú nezhody, konfliktné situácie, ba dokonca dochádza až k fyzickým napadnutiam, čo ako správne súd prvej inštancie poznamenal, v ich veku je neúnosné. Odvolací súd pritom poukazuje aj na obsah vyjadrenia navrhovateľa k odvolaniu, z ktorého je zrejmé, že napriek uplynutiu značného časového obdobia od podania návrhu na súd navrhovateľ stále na svojom návrhu a dôvodoch v ňom uvedených trvá. Navrhovateľ uviedol vážne dôvody pre rozvod manželstva, z jeho postojov je zrejmé, že je pevne rozhodnutý, že s manželkou nechce ďalej žiť v manželstve, pričom k zmene jeho názoru, či dokonca obnoveniu manželského spolužitia ho nemožno žiadnym spôsobom nútiť. Ak sa aj napriek tomu manželka domnieva, že manželstvo ešte môže fungovať, odvolací súd jej nedal za pravdu, rozhodujúcim bolo citové ochladnutie voči manželke deklarované

navrhovateľom a jeho pevné rozhodnutie nezotrvať viac v tomto manželstve. Po vykonanom dokazovaní potom súd prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu správne uzavrel, že v uvedenom prípade sú naplnené dôvody pre rozvod manželstva, nakoľko ide o trvalé narušenie manželských vzťahov, pre ktoré manželstvo nemôže plniť svoj účel, t.j. vytvárať harmonické a trvalé životné spoločenstvo zabezpečujúce s prihliadnutím na seniorský vek a potreby manželov najmä spoločné zdieľanie radostí a problémov, spoločné trávenie voľného času, osobnú starostlivosť o druhého manžela a spoločné nakladanie s finančnými prostriedkami. Zo žiadnej okolnosti prípadu nevyplývalo, že od manželov možno očakávať obnovenie manželského spolunažívania, keď túto možnosť navrhovateľ v návrhu a i v ďalšom priebehu konania vôbec nepripustil.

Odvolací súd nedal za pravdu odvolateľke ani v tom, že by súd prvej inštancie nedostatočne objasnil úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní spravoval, alebo že sa nevysporiadal so všetkými jej argumentami. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie sa dostatočne v odôvodnení vysporiadal so všetkými podstatnými otázkami a pokiaľ nedal odpoveď na každý argument manželky, nakoľko sa javil pre rozhodnutie bezvýznamný, nedopustil sa žiadneho pochybenia.

Odvolací súd sa preto týmito argumentami zaoberal sám (§ 387 ods. 3 CSP) a uvádza, že vo svetle zistených okolností prípadu a skutočností obsiahnutých vyššie v bode 14 tohto rozsudku, nemohol ani postoj manželky a jej snaha o zachovanie manželstva privodiť iné rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol za použitia ustanovenia § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák.č. 233/1995 Z.z., alebo ak ide o rozhodnutie o starostlivosti o maloletého, styk s maloletým alebo inú ako peňažnú povinnosť vo vzťahu k maloletému, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia podľa štvrtej časti CMP.